

Del moment

La premsa dels darrers dies ha publicat una nota que, com a professional de l'ensenyament, crec que demana un petit comentari. La nota diu: «Un professor de l'Escola Salvador Dalí de Figueres, ha estat denunciat al jutge acusat d'un presumpte maistracte a dos alumnes d'aquell centre docent». I afegeix: «Segons sembla, l'esmentat professor, en voler posar ordre a la classe, propinà un parell de bufetades a dos alumnes que no es comportaven correctament». «La denúncia ha estat feta pels pares dels alumnes».

Caldria conèixer, és clar, amb el major detall possible les circumstàncies en les quals s'han produït els fets per a poder-los comentar amb la major justesa. Aquest no és el meu cas. En principi, però, vull remarcar que no admeto que l'ordre a la classe, un professor, l'hagi d'imposar a bufetades. Un professor i una escola eficients usen altres mètodes per a fer-se respectar. Però no sempre les coses i els fets són prou senzills per a poder-los jutjar degudament.

Deixeu-me dir, doncs també, que l'educació rebuda en la família per alguns alumnes és tan inadequada que massa sovint provoca, a l'escola, situacions inacceptables per al mestre que, si bé, no justificaran mai reaccions violentes podrien, en certs casos esdevenir, mes o menys comprensibles.

Sé que el que acabo de dir pot merèixer la disconformitat de molts pares, i per això voldria preguntar-los: Heu pensat alguna vegada que si els pares d'avui no tractessin, en general, amb tanta condescendència els seus fills i de tant en tant els donessin en el moment just, una bufetada ben merecuda, els mestres potser no es veurien abocats a perdre els estrets i a cometre, en una situació penosa, una acció que no s'hauria de produir mai?

Voldria només que aquesta pregunta se la fessin els pares que han denunciat el mestre i la poguessin respondre amb una absoluta tranquil·litat de consciència i sense el més petit indici de culpa

Josep Badia i Moret

La vista és la que treballa

Hem observat en un article inserit la setmana passada, un dels castellanismes més freqüents a casa nostra: es tracta del verb *emplear*, i, naturalment, del substantiu *empleat* (en castella, *empleado*).

Així, diem (mal dit): *emplear* un home en una terra; *emplear* una navalla per a afaitar-se; *emplear* un betum especial; *emplear* diners en un negoci; mira si els pots *emplear* en alguna banda.

En tots aquests casos no és gens difícil de trobar el verb adient. En el primer cas, podem dir *ocupar*; en el segon i tercer, *emprar* o bé *usar*; en el quart, *esmerçar*; i en el cinquè, *col·locar*.

Si volem donar destinació o bé ocupació a una persona en alguna cosa, usarem *aplicar*, *destinar*, *emprar*.

Destinar algú a un servei públic és *ocupar* o bé *col·locar*.

Gastar, consumir, aplicar a un objecte, *esmerçar*.

Pel que fa referència al mot *empleat* és encara potser més difícil de desarrrelar que el verb del qual deriva.

No obstant, caldria que recordéssim que:

La persona que ocupa un càrrec dins una oficina de servei públic, hauria d'ésser anomenada, *funcionari*; dins unes empreses particulars, *dependent* o *dependent*; aquell que presta serveis dins una oficina, *oficinista*, *administratiu*.

Quan ens referim a ocupació o bé ofici, *càrrec*. Quan volem dir acció i efecte d'esmerçar, *esmerç* o bé *ús*.

Un altre mot que també utilitzem molt sovint incorrectament és el verb *despejar* i, ja no cal dir, el participi *despejat*.

En el sentit policíac de buidar de gent places o carrers, cal dir, *desocupar*.

En el sentit meteorològic de quedar el cel llis, cal dir, *esboirar-se*, *asserenar-se*, *aclarir-se*.

També *esbargir* pot substituir de vegades *despejar*.

I en el sentit matemàtic, *despejar* una incògnita, cal dir, *separar*.

Finalment, remarcarem que el mot *despejat* (en castellà, *despejado*) cal bandejar-lo i substituir-lo per *eixerit*, *desimbolt*, *espavilat*, *eixit*, *eixorivit*, *despert*, *viu*, *esparpillat*, *deixondit*, *escotorit*, etc.

I, per avui, prou. Gràcies per la vostra atenció.

R. M. C.

Esport pels carrers

Ja va celebrar-se la I MARXA POPULAR, un bon nombre de granollers, vàrem acudir a la crida i participarem.

El matí del dia 24 de desembre del 1978, serà recordat pels participants, ja que fou un bell matí, hem de dir que l'entusiasme i l'alegria fou la nota dominant, també hem de dir que malgrat la nombrosa assistència hi hagueren excessives absències, tal vegada aquestes absències, són les que ens donen tema per reflexió, què en serà del nostre Esport...?

Gent de més de quaranta anys, molt poca, de vint-i-cinc amunt, uns quants més i per sota aquesta edat la gran majoria. Així sumàrem pels volts de quatre cents participants.

L'iniciativa d'aquesta Marxa, no sabem a qui correspon en concret, el que si sabem però, és que tenim properes les eleccions municipals, els partits polítics que organitzaren la Marxa, són els que probablement guanyaran aquestes eleccions. En acabar la Marxa, hi havia qui volia llegir un manifest, no es va arribar a fer, en realitat no calia, el manifest ja l'havien fet els participants, però tal vegada aquest manifest que no es va llegir, ens hauria aclarit d'alguna manera la política esportiva que podien seguir en cas de guanyar.

S'ha dit i repetit, que l'Esport no ocupa ni el lloc ni l'espai que li correspon, que una reforma total és necessària, ja que amb els sistemes actuals, l'Esport no pot arribar a tot-hom, no obstant, a Granollers és quel-

com diferent, ací tenim una estructura més o menys vàlida per tots aquells que no han arribat als quinze anys, també tenim uns equips en diferents esports, que amb tots els seus defectes, poden servir per despertar l'esperit dels joves i poder somniar amb l'èxit i la glòria, la decepció, ja vindrà més tard.

El que no tenim, és aquest Esport, per tota aquesta gent de més de quinze anys, instal·lacions n'hi han, l'etern problema, omplir-les degudament, pressupostos suficients i a funcionar.

Tot això, és el que poguérem copsar el matí de la Marxa, abans de començar es notava molta il·lusió i alegria, en acabar, cansats, això sí, amb la satisfacció d'almenys per una vegada, haver estat protagonistes. Per primera vegada, esportivament parlant, hem tingut quatre cents guanyadors.

Estadísticament parlant, la Marxa ens dona els següents resultats:

420 participants.

7 retirats per diferents causes.

1 participant de 76 anys, El senyor Anfrons, mecànic electricista.

5 participants de 7 anys. Un feia anys el mateix dia, varen acabar tots.

72 participants de més de 30 anys. D'aquests la meitat passaven de 40.

128 participants entre els 20 i els 30 anys.

220 participants de menys de 20 anys.

J. Comas

illa sports

Generalíssim, 165
Telèfon 870 16 34
GRANOLLERS

Plaça Gran

Publicació
Granollera

Anuncieu-hi!